

Arnold & Kaasschieter gaan het theater in!

Op 23 april zag ik de voorstelling van Arnold & Kaasschieter in een uitverkochte zaal van het intieme theatertje aan de Cliffordstraat in Amsterdam. Of eigenlijk zag ik twee voorstellingen, die van Kaasschieter 'Mag ik even' en die van Arnold 'de Levensgenieter'. Voorstellingen die aan elkaar gewaagd waren en ook ieder een eigen geluid voortbrachten. Ik was trouwens niet alleen, maar werd vergezeld door een vriendin in dezelfde leeftijd als die van Arnold en Kaasschieter. Naast mij hoorde ik mijn vriendin gedurende beide voorstellingen lachen en zuchten van herkenning. Arnold & Kaasschieter brengen de verwarring en zoektocht van de Millennial op de Bühne en zijn daarbij niet bang om zichzelf in de arena te zetten. De openhartigheid over hun doorvochten thema's maken de voorstelling van begin tot eind authentiek. Het publiek voelt dat en had graag nog wat langer van de dames willen genieten, zo bleek uit de gesprekken in de foyer na afloop.

Het optreden van Kaasschieter is intens, hier en daar prettig schurend. Ze is een verhalenverteller pur sang en heeft een uitstekende stembeheersing. Wanneer ze een oudere vrouw neerzet die terugblijkt op de liefdes in haar leven is ze met een doorrookte stem, waar zowel de ironie als de kwetsbaarheid vanaf druipt, volstrekt geloofwaardig. Kaasschieter weet te ontroeren. Tijdens haar afstudeervoorstelling 'Ik denk dat ik het weet' (2015) pinkte menig toehoorder een traantje weg bij het beluisteren van een liedje over haar vader. 'Mag ik even' is gewijd aan haar relatie met haar moeder. Omdat ze het baarmoedergevoel als uitgangspunt neemt, wordt ze, ondanks het gebruik van autobiografisch materiaal, nergens te particulier of te sentimenteel. De beelden blijven nog lang hangen, zoals het beeld van haar moeder die tijdens een lieflijke wandeling plotseling met een snoeischaar de navelstreng doorknipt. Wanneer ze kermend 'waarom gaat het nooit zoals ik het wil' onder een wit dekentje kruipt, ontgaat niemand de symboliek.

Na de pauze charmeert Arnold moeiteloos haar publiek met haar leuke Brabantse accent en met de vraag 'Zeg wie is hier eigenlijk langer dan zeven jaar bij elkaar?'. Weinig vingers gaan omhoog. De cabaretière wil een man, dat is duidelijk. Ze voert een denkbeeldige Tineke op om haar publiek deelgenoot te maken van de obstakels, die ze daarin tegenkomt. Ze toont de onmogelijkheid van communicatie in een kroeg en haar onhandigheid daarin. Ze laat het publiek een typische stoere onzekerheid ervaren terwijl ze met een jongen op de eerste rij flirt. Ik en mijn vriendin zitten gezellig te gniffelen en dan opeens BAM, doet de dood haar intrede. Het is even schakelen, maar de liefvallig ogende Arnold heeft geen mededogen. Een juf, een vader, afscheid, oorlog. Als alle harten in het publiek hunkeren naar troost, en alleen dan, biedt ze haar onverbeterlijke levensgenieter weer aan en verlaat je met een brede lach op je gezicht de zaal.